

DE FIL DE VINT

Es diu Xavi Sarrià

ISABEL-CLARA SIMÓ

De vegades trobes un grup musical que dius: aquest és el meu. A mi m'entusiasma Obrint Pas; i els de Verdel (que a més són del meu poble, Alcoi). Però volia parlar d'Obrint Pas. Amb pocs elements, omplen l'escenari, t'inflamen el cor i et fan nedar en adrenalina. Les seves lletres solen ser polítiques i també poètiques. Són bons. El seu cantant és Xavi Sarrià. I ara publica un llibre de relats. Hom espera que un cantant escrigui poemes. Hi ha cantautors que són grans poetes, i els nostres clàssics moderns, com Raimon, Lluís Llach o el sempre plorat Ovidi, ho demostren amb escreix. Si es tracta d'un cantant de música pop esperes poemes tipus rap, i no m'ho mireu com un menyspreu: això és el que el lector espera a partir d'una imatge. Pensem a partir de les imatges que ens formem del món, i dels símbols amb què es representen, aquestes imatges. Per això qui domina, no la informació, sinó les imatges que es fixen en la informació, té el poder. En literatura, si ho analitzes, et fas un fart de riure, perquè en l'imaginari col·lectiu de qualsevol país apareixen com a grans escriptors autèntiques mediocritats. En català no tant, perquè no controlem els símbols (o no volem controlar-los). Ni tenim altaveus. Ni prestigi. Veges tu què hi farem. Doncs bé: ensopegues amb el text de Xavi Sarrià, el cantant d'Obrint Pas (que he tingut la sort de llegir abans de la seva publicació) i veus un escriptoràs que et serra la gola i et deixa sense alè. Parla de violència i d'ambigüitat moral, parla de paradoxes mortals, parla de culpabilitat, parla de la brutalitat de viure i la de morir. És un gran llibre de relats. El títol és un sarcasme afegit: *Històries del paradís*. En sentirem a parlar. Això espero.

Notícia publicada al diari AVUI, pàgina 20. Dissabte, 1 de novembre del 2008

Paraules clau: Xavi, Sarrià, Obrint, Parla, Cantant

Recomana

El teu nom

Email del teu amic

Comentari

Enviar